

ВОНА

Коли диспетчер оголошував, що посадка на автобус Львів—Харків закінчується, Настя шкодувала лише про одне: що не взяла квиток на цей рейс. Натомість вона шукала білий «мерседес-бенц», який губився поміж таких самих вишикуваних у ряд автобусів на стоянці поруч. Настя тричі перевірила номери, перш ніж вирішити, що приїхати сюди було помилкою.

Причина нерішучих тупцювань була банальною. Їхати Насті просто не хотілося, живіт від нервів скрутило у вузол, і полегшити симптоми могло тільки єдине рішення — піти геть, розвернутися просто зараз, доки все не зайшло занадто далеко. Але коли дівчина нарешті вирішила кинути все і розвернулася, гучно скрипнувши підшвою по льоду, голос позаду змусив її зупинитися:

— Ви до нас?

Клята підошва.

— Я? — Настя награно озиралася навколо, шукаючи когось іще.

Як на зло, зовсім нікого, лише дві яскраві плями: її зелена валіза та жовта куртка дівчини, що визирнула з автобуса й очікувала відповіді. Настя винувато усміхнулася і назвала своє прізвище,

після чого ще хвилину спостерігала за тим, як перелистуються аркуші у, здавалося б, безкінечному пошуку.

— Ряд праворуч, сідайте, де вільно, валізу в багажний відсік, паспорт і решту необхідного беріть із собою.

Дівчина в жовтому говорила ритмічно, немов проговорюючи старанно завчений віршик. Настя вдячно кивнула, гадки не маючи, що саме з «необхідного» їй треба взяти. Бо дорога в кілька сотень кілометрів відрізнялася від її звичайних мандрівок по області, де з необхідного треба мати під рукою хіба воду та серветки.

— Чекайте.

Що це?

— Вказано, що вас двоє.

На жаль. Настя не знала, що відповісти. Напевно, було б достатньо звичайного «*плани змінилися*», та замість цього вона виклала все про свою омріяну романтичну подорож і розбите серце, не забула й про подругу, яка пообіцяла скласти їй компанію, але покинула напризволяще прямо перед виїздом.

— То ви сама? — підсумувала дівчина.

Настя тільки зараз помітила бейдж на її куртці — Ліза. У її голосі не відчувалося ні співчуття, ні роздратованості, ніби Настя не перша, хто ось так вивалює на неї свої проблеми. Дивно лиш те, що всю трагедію її життя можна помістити лише у два слова. *Ви сама.* Настя кивнула. *Сама.* Після цього валізу забрав водій, а дівчина сіла в крісло біля вікна.

Повз пробігали люди, тягнучи за собою важкі валізи, і Настя ловила їхні заклопотані погляди, притуляючись лобом до вікна. Вона була однією з перших, хто зайняв своє місце, і марно намагалася вгадати, хто з них поспішає до їхнього автобуса. Це була її улюблена гра з дитинства, ось тільки в таку велику мандрівку вона вирушає вперше.

Чи вдале це було рішення?

У житті Насті не бувало рішень, які не залишали по собі сумнівів. Вона, скільки себе пам'ятала, завжди сумнівалася. Чи правильно вона обрала ВНЗ, чи достатньо добре підготувалася до іспиту, чи не закоротка ця сукня? Чи не буде дивно, якщо вона піде в кіно сама? Чи має вона їхати в цю подорож? Вона ставила під сумніви свої досягнення й загалом життя, адже, як виявилось, ухвалювати рішення — це доволі складна наука, якої не навчають в університеті. Сумніви переслідували її постійно, навіть зараз. Особливо зараз.

Цього року їй виповниться двадцять один рік, і це мало б стати для неї новим етапом у житті. Знаєте, такий є у всіх. Своєрідний рубіж, який потрібно пройти, щоб життя заграло новими барвами. Ось тільки ці хибні уявлення склалися, вочевидь, від перегляду серіалів, що не мали нічого спільного зі справжнім життям. Як виявилось, нічого не залежало від віку. А ідеальну картинку, яку дівчина вимальовувала собі всі ці роки, раптом розбила жорстока реальність. Ні тобі успішної кар'єри, яка чекає після захисту диплома, ні кохання всього життя, що за всіма

законами жанру мало статися з нею в університеті.

Ніхто не попередив Настю, що її уявлення сповнені стереотипів, а в реальному житті все зазвичай іде не за планом. Тому зараз вона визирала у вікно автобуса, сподіваючись, що цього разу все зробила правильно.

Настя раділа тому, що сидить біля вікна. Завжди, вирушаючи в поїздку автобусом, вона щиро співчувала тим, хто опинявся на місцях біля проходу. І річ не в тім, що їм нічого не лишалося, як дивитися сумнівні серіали, які показували на невеличкому екрані над головою водія. Особисто їй не подобалося, що завжди знайдеться той, хто буде вештатися по салону автобуса, постійно смикаючи за руку. Бо всім відомо: ці вузькі проходи створені для того, щоб вичавити з людини щонайменше душу.

Незважаючи на вигідне місце, Настя все ще продумувала план втечі. Доки автобус не вирушив, вона може все скасувати. І що, що гроші не повернуть? Коли поруч нема Алли, то будь-які її аргументи нікому спростовувати. Власне, і тут вона опинилася лише тому, що повірила, що подруга поїде з нею. Та, користуючись традиційним методом, розділила аркуш навпіл і навела неспростовні аргументи, чому варто їхати. Загалом міркування Алли завжди звучали більш переконливо, аніж її власні. Навіть тоді, коли стовпчик «за» значно програє «проти» за кількістю наведених пунктів.

У мене нема частрою	З'явиться в дорозі.
на поїздку.	
Я не хочу цілий	Він не прийде.
тиждень проводити	
з НІМ.	
Я не готова до	Візьми мій пуховик.
таких морозів.	

На всі «проти» Алла мала чітку і зрозумілу відповідь, тож сперечатися було марно. І ось Настя тут, в очікуванні пригод і захопливих вражень. А Алла не прийшла. Подруга вміє влаштовувати сюрпризи, і не завжди приємні. Ніби цих неприємних сюрпризів Насті й без неї не вистачало.

Щоб підбадьорити себе, Настя пробурмотіла слова Алли: «Не втрачай такий шанс». На сидінні поруч без зайвих докорів сумління розмістила свої речі. Її план був простий: забезпечити собі комфорт на всю поїздку, а цей невеликий крок дозволить не лазити постійно за водою чи бутербродами на верхню полицю. Та й прилягти для сну теж можна. Одні плюси. Щоправда, цим вона хотіла себе радше заспокоїти та втішити, ніж дійсно цьому раділа. Сумніви досі гризли зсередини, адже все це здавалося неправильним хоча б тому, що вона вперше пропустить святкування Різдва з родиною. Настя зиркнула на годинник. Якщо вона й мала передумати, то просто зараз. Автобус

повільно заповнювався людьми, Ліза активно вказувала всім на їхні місця, Настя чула підвищені тони, але не звертала уваги, аж доки поруч, ледь не сівши на її бутерброди, плюхнувся хлопець.

Марк.

Настя могла сказати, що впізнала його за червоною курткою. Але це було б неправдою. Звісно, за останні пів року вона навчилася відрізняти його серед інших юнаків: яскрава куртка, манірна хода. Вона легко впізнавала його в університетському натовпі, бо такий «ефектний» він був один. Поряд із Марком Настя часто відчувала себе сірою мишею. Навіть зараз інстинктивно притиснулася спиною до крісла, зовсім не приховуючи свого бажання зникнути.

Звісно, Настя впізнала Марка зовсім не за курткою: його парфуми вдарили в ніс, щойно хлопець плюхнувся на сидіння поруч. І це був справжній нокаут, бо ні дихати, ні говорити Настя певний час не могла. Єдине, що вона відчувала, — нестримне бажання чхати. Це ж треба, а ще годину тому Алла радила їй начхати на Марка, хоча навряд вона мала на увазі саме це. Тож Настя терпіла: затримувала дихання та притискала язика до зубів. Хтозна, у якому журналі вона це вчитала, але довго не дихати дівчина точно не зможе, а притиснутий язик, навіть із закритим ротом, виглядає дивно. Проблема була не лише в запаху, а й у його кількості.

А ще в присутності Марка загалом.

— Якого біса? — Настя намагалася говорити стримано. Рюкзак опинився в неї на колінах,

і вона щосили стискала ремінець, щоб хоч кудись діти напругу.

— Я заплатив за цю путівку так само, як і ти.

— Взагалі-то ти заплатив менше, бо вирішив не говорити мені, що в тебе є знижка на тур.

Вона намагалася зловити Марка на гарячому, але той зняковів хіба на секунду, а потім його погляд став невимушено-свинячим.

— Ну то й що.

Його парфуми різали в носі, а з кожним вимовленим словом здавалося, що ще й осідали на язиці. Настя скривилася. Хтозна, що подумав у цей момент Марк, але їй було байдуже. Хіба він справді не розуміє? Не можна спочатку зрадити, а потім удавати, що це аж ніяк не завадить спільній поїздки.

«Він не приїде. А я поїду з тобою», — казала Алла. Що ж, виходить, вони були про Марка надто високої думки. Не даремно Настя сумнівалася. Не варто було розраховувати на наявність совісті у хлопця. Хіба в зрадників вона взагалі є? Та і що йому заважає перетворити її подарунок до дня народження на суцільне пекло?

Нічого.

— А те, що в мене більше прав відпочити спокійно без твоєї присутності.

Кутики його губ розтягнулися в ідіотській посмішці.

— Ну то розкажи про це он тій леді в жовтому.

Дівчина у відповідь стиснула зуби. Марк чудово знав: єдине, що Настя може зробити, — це вийти з цього автобуса й дати йому можливість насо-